

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 28. veljače 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – Prva euharistijska molitva. Prinos darova

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo s katehezama o misi. Nakon liturgije riječi – o kojoj sam govorio u proteklim katehezama – slijedi drugi sastavni dio mise, euharistijska liturgija. U njoj, kroz svete znakove, Crkva neprestano uprisutnjuje Žrtvu novog saveza što ga je Isus ovjekovječio na oltaru križa (usp. Drugi vatikanski ekumenski koncil, konst. Sacrosanctum concilium, 47). Taj oltar križa bio je prvi kršćanski oltar i kad mi pristupamo oltaru da slavimo misu, u sjećanje nam se vraća oltar križa, gdje je izvršena prva žrtva. Svećenik, koji na misi predstavlja Krista, čini ono što je sam Gospodin učinio i povjerio učenicima na Posljednjoj večeri: uze kruh i čašu, zahvali, dade učenicima govoreći: „Uzmite i jedite... pijte: ovo je moje tijelo... ovo je kalež moje krvi. Ovo činite meni na spomen“.

Poslušna Isusovoj zapovijedi, Crkva je uredila euharistijsku liturgiju tako da odgovara riječima i gestama koje je On učinio uoči svoje muke. Tako se u pripravi darova donose na oltar kruh i vino, to jest tvari koje je Krist uzeo u svoje ruke. U euharistijskoj molitvi zahvaljujemo Bogu za djelo otkupljenja i prinosi postaju Tijelo i Krv Isusa Krista. Slijedi lomljenje kruha i pričest, po kojoj ponovno proživljavamo iskustvo apostola koji su primili euharistijske darove iz samih Kristovih ruku (usp. Opća uredba Rimskog misala, 72).

Prvoj Isusovoj gesti: „uze kruh i čašu vina“, dakle odgovara priprava darova. To je prvi dio euharistijske službe. Dobro je da kruh i vino svećeniku donose vjernici, jer oni označavaju duhovni prinos Crkve okupljene na euharistiji. Lijepo je da vjernici donose kruh i vino na oltar. Premda danas „vjernici više ne darivaju kao nekoć od svojega kruh i vino određene za liturgiju, ipak obred njihova donošenja zadržava snagu i duhovno značenje“ (isto, 73). U vezi s tim znakovito je da prilikom ređenja novog svećenika biskup, kada mu daje kruh i vino, kaže: „Primi prinose svetog naroda za euharistijsku žrtvu“ (Rimski pontifikal. Ređenje biskupa, prezbitera i đakona). Božji narod koji donosi prinos, kruh i vino, veliki prinos za misu! Dakle, u znakovima kruha i vina, vjerni

narod stavlja vlastiti prinos u ruke svećenika koji ga stavlja na oltar ili Gospodnji stol „koji je središte čitave euharistijske liturgije" (OURM, 73). To jest, središte mise je oltar, a oltar je Krist; uvijek moramo gledati oltar koji je središte mise. U „plodu zemlje i rada ruku čovječjih" prinosi se dakle predanost vjernika da učine od sebe, poslušni Božjoj riječi, „žrtvu ugodnu Bogu Ocu Svemogućemu". Tako, „život vjernika, njihova hvala, patnja, molitva, njihov rad, sjedinjeni su s Kristovima i njegovom potpunom žrtvom i tako poprimaju novu vrijednost" (Katekizam Katoličke Crkve, 1368).

Naš prinos, sigurno, nije nešto veliko, ali Krist treba to malo. Gospodin traži malo od nas, a daje nam mnogo. Traži malo od nas. Traži od nas u svakodnevnom životu dobru volju; traži od nas otvoreno srce; traži od nas htijenje da budemo bolji kako bismo prihvatili Onoga koji nudi samoga sebe u Euharistiji; traži od nas ove simboličke darove koji će zatim postati Njegovo tijelo i Njegova krv. Sliku ove žrtvene molitve predstavlja tamjan koji izgaranjem u vatri oslobađa mirisni dim koji se uzdiže prema gore: kaditi darove koji se prinose, kao što se čini na blagdane, kaditi križ, oltar, svećenika i svećenički narod vidljivo očituje prinosnu vezu koja ujedinjuje sve te stvarnosti s Kristovom žrtvom (usp. OURM, 75). I ne zaboravite: postoji oltar koji je Krist, ali uvijek u odnosu na prvi oltar koji je križ i na oltar koji je Krist donosimo to malo naših darova, kruh i vino koji će postati nešto veliko: sâm Isus koji se daje nama.

I sve to je ono što izražava također molitva nad prinosima. U njoj svećenik moli Boga da prihvati darove koje mu Crkva prinosi, zazivajući plod čudesne razmjene između našeg siromaštva i njegova bogatstva. U kruhu i vinu mu prinosimo prinos našega života kako bi ga Duh Sveti preobrazio u Kristovu žrtvu i postao s Njim jedan duhovni prinos ugodan Ocu. Dok se tako zaključuje priprema darova pripravljamo se za euharistijsku molitvu (usp. isto, 77).

Duhovnost sebedarja kojoj nas uči ovaj dio mise može rasvijetliti naše dane, naše odnose s drugima, stvari koje činimo, patnje koje susrećemo, pomažući nam graditi zemaljski grad u svjetlu evanđelja.